

det, saa det gaar nok. Nej det, jeg sagde, var, at trods det, at Huslodsloven er en Sag, som i sit Væsen er i absolut Strid med den socialistiske Statside, som man nu har skudt frem i Forgrunden fra Socialdemokratiets Side, kan man maaske dog faa at se, at de gøre Overbud ogsaa i denne Sag. Men at man skulde frygte for dette Overbud, er der ingen Anledning til. Jeg føler mig overbevist om, at Venstre, naar det kommer til at behandle denne Sag, vil behandle den med fuldkommen Ro og komme til et Resultat, som det tør forsvare over for alle Angreb, hvad enten de komme fra Højre eller Socialdemokrater. Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds. Han er ikke til Stede, men hans Ytringer findes jo i Rigsdagstidenden, og da disse Ytringer ere Udtryk for den samme Misforstaaelse, som har gjort sig gældende tidligere baade her i Salen gentagne Gange som og ikke mindst ude i Befolkningen under den sidste Valgkampagne, finder jeg det rigtigst at rette lidt ved denne Misforstaaelse. Han siger, at jeg havde udtalt som min Overbevisning, at Alderdomsunderstøttelsesloven efter de Principper, hvorpaa den hviler, og efter den Maade, hvorpaa den udøves, indeholder en Spire til social Ulykke for vort Folk. Og derpaa bygger han dette, at saa ville vi bort fra Alderdomsunderstøttelsesloven, kaste den til Side, medens vi burde gaa den Vej, som Socialdemokraterne ere slaaede ind paa her i Tinget tidligere ved at foreslaa — det berører han ikke nærmere, men jeg ved jo, hvad han sigter til — visse Satser, hvorefter Understøttelsen skal tildeles. Naar jeg har udtalt mig, som jeg har gjort om Alderdomsunderstøttelsesloven: at den, som den er, og saaledes som den udøves og efter Forholdenes Natur maa udøves, kan blive en Ulykke, en social Ulykke, saa har jeg samtidig begrundet dette, og jeg skal kortelig gentage Begrundelsen her. Den Omstændighed, at Alderdomsunderstøttelsesloven skaber en Ret, der i Virkeligheden kun er en Naade, idet det er Sogneraadet eller Byraadet, det kommunale Raad, som afgør Trangen og Trangens Rækkevidde, skaber dermed Kilden til Utilfredshed, i mange Tilfælde Bitterhed fra deres Side, som skulle nyde godt af Alderdomsunderstøttelsesloven; det kan ikke undgaas. Og det afhjælpes ikke ved faste Satser. Man kan sætte faste Satser, men de, som der bliver tildelt Understøttelse

efter en vis bestemt Sats, ville med samme Ret, samme Grund, eller samme Mangel paa Grund — det er lige meget — føle sig brøstholdne over, at de ikke netop ere komne op paa en højere Sats end den, som den kommunale Bestyrelse har sat dem paa. Det er den ene Side, det er det, at man etablerer eller har etableret en Ret, som i Virkeligheden i sin praktiske Udførelse er en Naadesakt. Det andet er det, at man svækker Selvvirksomheden, svækker Bestræbelserne for selv at bidrage til sit Underhold, idet man slaar fast, at naar man har naaet en vis Alder, nemlig 60 Aar, er det offentlige pligtigt til at yde de gamle, hvad de trænge til, naar de ikke kunne klare sig selv helt og fuldt. Det, de saaledes indvinde ved Selvvirksomhed, bliver altsaa ikke noget, som kommer dem selv til gode, men noget, som i Virkeligheden indvindes til Fordel for det offentlige, til Fordel for Staten eller Kommunen, der slipper saa meget billigere. Disse to Principper ville i det lange Løb skabe en social Utilfredshed i vort Land. Det er det, som jeg har sigtet til, og jeg fastholder min Beføjelse i saa Henseende. Naar jeg siger, at Loven i sig selv, saaledes som den er, og saaledes som den udøves og maa udøves, indeholder Spiren til en social Ulykke, saa ligger det ikke i, at Landet kommer af med saa og saa mange Millioner, dels som Statstilskud og dels som Kommunetilskud, men det ligger i disse to Principper, hvorpaa Loven i væsentlig Grad maa siges at hvile. Og derfor er det ønskeligt, synes jeg, at vi komme over paa et andet Grundlag, om det var muligt. Men deri ligger ikke i nogen Maade dette, at de, som nu faa Alderdomsunderstøttelse, en skønne Dag skulle smides ud af den Stilling, hvori de ere; det er en Selvfølge, at de, som ere inde under Loven, blive ved at være det, og de, som Tid efter anden, Aar efter Aar, indtil der kommer en ny Ordning, komme ind under Loven, blive ogsaa ved at være der, og de, som, i det Øjeblik en ny Ordning institueres, staa lige ved Døren og trænge til at blive forsørgede paa deres Alderdoms Dage, maa ogsaa gaa ind under den gamle Ordning eller noget, der i alt Fald er den gamle Ordning saa fuldkomment ligt, at det for deres Vedkommende bliver det samme — medmindre det og forhaabentlig kunde blive lidt bedre. Der er altsaa ikke Tale om at berøve de fattigste det allerringeste. Der er kun Tale om at se ud i Fremtiden, om der ikke kunde findes en Form eller